

Mugu koma víðari

Oddagrein

BÓLTURIN er nú í umklæðingarrúminum vóru orðini hjá lögmanni nú um dagarnar, tá tað gjørdist greitt, at hvørki danska stjórnin ella Føroya lögting vilja flyta seg ein tømna í nógv umrødda bankamálinum. Tað, sum hann einki segði um, var, í hvørjum umklæðingarrúmi hann meinti við.

EINKI er at siga til, at fólk eru ørkymlað av støðuni. Nú er so eitt heilt nýtt uppskot fram fyri aimenningin, og tað er ein danskur lektari, sum hevur fostað tað. Hann skjýtur upp, at ein tekur tað besta burtur úr báðum uppskotunum og ger eina kanning út frá tí. Vit skulu ikki her greiða frá uppskotinum, men bert vísa til viðmerkingarnar. Nyrup sigur bums nei, Engel heldur, at tað eigur at umhugsast, Edmund hevur onga viðmerking og Marita heldur tað eigur at umhugsast. Sá langt.

SPURNINGURIN er um Nyrup hevur reint mjøl í posanum, um hann vísir øllum uppskotum aftur, sum bera bráð av eini kanning, ið kann fáa avleiðingar fyri eitt nú politiska valdið í Danmark. Óvissan bara fremur gitingina og ss long tíð gongur úttan at nakað verður kannað, tess størri verður illtankin um, at okkurt er, sum ikki ruggar rætt. Vit halda, at málið eigur at verða kannað, soleiðis, at alt kemur fram. Tað kann ikki vera rætt, at Føroyar "hanga" upp á eina skuld, sum danska stjórnin átti at átekið sær. So kunnu Lykktøft og hansara fólk bliva við at muta ímóti.

SOSIALURIN fer í morgin at prenta samrøðu vit hava havt við ein fyrrverandi danskan landsrættarsakførara. Hann er avgjörður og sigur, at bert ein dómarakanning kann geva eitt sømiligt úrslit. Hann setir annars stórt spurnartekin við leiklutin hjá Figgjareftirlitinum í hesum máli og spyr, hvi danska pressan ger so lítið burtur úr honum. Lesið um tað í morgin.

HÓAST vit hava rætt til at fáa greiðu á, hvat er farið fram, tá føroyingar fyrst vórðu settir við rygginum upp móti múrinum fyri seinni at verða lumpaðir og fæddir bak ljósið av klókari, smartari og betrivitandi dønnum, so mugu vit ikki gloyma okkum sjálvi. Tað er burturvið at leggja alla skyld yvir á onnur og harvið gloyma egnan kleyvarskap. Vit eiga at vera ærlig og eisini viðganga okkara egnu mistøk. Men hvussu nógv skal kannast her heima og hvat vilja vit við slíkum kanningum? Eru tað fólkadómstólar ala Kina, ið vit ynskja? Tað er av týðningi, at vit í framtíðini hava gott samarbeiði við danir. Tí má bankamálið eisini loysast so ella so. Men tað er eisini umráðandi, at vit sleppa í gongd aftur at byggja samfelagið upp aftur. Hetta mugu kanningar ikki forða.

Sosialurin

sjónarmið

Kirkjubøstólarnir í skramblið!

Latið ikki skommina gerast fullkomna. Vit vita, at kirkjubøstólarnir hava staðið okkum í boði nú í nógv ár. Skulu vit taka við okkara størsta stoltleika og seta teir inn í okkara størstu skomm?

Verður hesin kassin gjørdur til Tjóðsavn Føroya, so vita vit tað: Tann biligasta loysnin upp á tað, sum er tað dýrasta hjá okkum.

Nei, fanin. Ikki upp á vilkor! skrivur Gunnar Hoydal í »Sjónarmið«

Tá ið eftirtíðin fer at minnst okkara skeið, munnu rovin og leivdirnar av misfarnum spekulatiónsbygningum neyvnan fáa hjørtuni at duka heitt og sláa nakað tittari. Kassur úr betong, keyptir sum skrambul í útlandum at skríva saman her og so smyrja og kloyna í allar samankomningar. Eingin hevur verið góður við hetta, einki handverk er í tí, eingin stoltleiki, eingin sál. Har standa teir og gapa á høvdu og sýnum og regna burtur, meðan teir vitna um okkara skomm hesi árin, skommina, sum er í øllum ovurrúsi, tá ið sansaloysd er avhasað aftur.

Ein tilikur minnisvarði fyri skommina er fyrrverandi málindahandil í Hoyvík. Landið hevur keypt henda kassan burtur úr húsgangi og gjørt av at hava goymslurnar hjá fornminnis-savnum í honum. Her

eru nógvir fermetrar, biligir sum tað skramblið, ið inni var. Kanska er hetta í lagi, hugsaði tú eina løtu: Fáast lekamir tættir, so kann hetta kanska vera goymsla við lutum, sum skulu vera forsvarliga inni, bara so og so, og ikki krevja vanlig dagsins ljós.

Men nú ljóðar, at bygningurin skal eisini hava framsýning. Tá er hetta heilt nakað annað. Í somu løtu fyrsta fólkid kemur inn um dyr at sigga, hvat henda tjóð hevur avrikað og megnað í túsund ár, og í somu løtu er hesin bygningur okkara andlit innefur og útefur: Hetta er okkara søga, hetta er okkara mentan.

Eri ein av teimum, sum halda, at mitt í øllum svansinum var nakað gott og sterkt, sum ikki eigur at drukna í skomm. Ongantið er skrivað so nógv, yrikt so nógv, skapað so nógv í myndlist, í bókmentum og tónleiki,

sum akkurat hesi árin. Vit eiga ikki at gloyma tað í allari neyðini. Her vóru fólk úttan fyri allari spekulatión, úttan fyri øllum vinningi, sum kveiktu lív, skapaðu rúmd, góvu gávir. Ikki tað, at tey siggjast aftur í nøkrum roknskap, slett ikki í tjóðarrokskapinum, ikki enn, í øllum før-um. Men tað fer at koma seinni, tað er eingin ivi um tað. Saman við dagligum seiggi hjá vanligum álitisfólki alla staði í landinum er hetta okkara dýrasta ogn.

Gerði okkum nú tann beina ikki at viðurkenna handilsskommina sum okkara andlit fyri verðini. Setið heldur ljós á alt tað, sum vit hava avrikað av hjarta og verið góð við. Vit, sum nú eru, og tey, sum hava verið. Latið tað ikki inn í ein útlandska kassa, sum ljóðkar fyri hvønn dag, ið gongur, og sum eigur einki, yvirhøvdur einki, úttan eitt útsýni

út yvir ein fragan fjørð og eitt fagurt land.

Latið ikki skommina gerast fullkomna. Vit vita, at kirkjubøstólarnir hava staðið okkum í boði nú í nógv ár. Skulu vit taka við okkara størsta stoltleika og seta teir inn í okkara størstu skomm?

Verður hesin kassin gjørdur til Tjóðsavn Føroya, so vita vit tað: Tann biligasta loysnin upp á tað, sum er tað dýrasta hjá okkum.

Nei, fanin. Ikki upp á vilkor!

24.2.95
Gunnar Hoydal

